

Bernardek se je smejal in mu začel razlagati, kakšne so bukve v cerkvi: da nimajo žira ne vej in ne debla, da so kakor lepo odrezan kos debelega črnega ploha, kadar so zaprte, a ko se odprejo, so bele in imajo liste, ki jih gospod obrača. Na teh listih, ki so drugačni kakor na drevju, so črna in rdeča znamenja, ki jih gospod pozna in ve, kaj pomenijo. In ko govori njih pomen, pravijo, da bere. Tudi lepe podobe so na listih. Ko je bil pri maši blizu oltarja, je gledal in vse to videl. Tako ve, kaj se pravi brati, a kako se piše in kaj je to, še ne ve. Zato mu je žal, da ni videl Tonca pisarja pri njegovih bukvah in pisanju, da bi mu povedal, kako dela.

Tudi Toncu je žal, še bolj žal ko Bernardku, ki že nekaj ve in razume o bukvah, on pa še nič, prav nič, čeprav mu je Bernardek razložil.

(Dalje.)

Radivoj Rehar:

Rogoz.

Legenda.

Ko je vročega poletnega dne prišel Zveličar s svojimi učenci v samotno judovsko vas na strmini nad reko Jordan, da bi učil nevedne, tolažil žalostne in zdravil bolne, se je zgodilo, da so prišli za Njim njegovi nasprotniki in Pilatovi najemniki, da bi ga ujeli in pred pismarje postavili. Zveličar pa, ki je vedel, da še ni prišel čas prerokbe in da še ni napočila ura Njegova, se jim je hotel izogniti in skriti. Zapustil je torej vas na bregu in se je napotil po goli strmini proti reki Jordanu.

Tako je stopal preganjani Učenik po od vročega sonca izžgani in od žeje zevajoči zemlji in iskal koticčka, kamor bi se skril. Toda kamorkoli se je ozrl, povsod je bila sama žalostna in izsušena goličava. Nikjer ni bilo drevesa ali grmička, kamor bi se bil mogel zateči in žalosten in potrj je prispel do bregov široke reke Jordana. Pa glej, tudi tam je bilo vse golo in pusto — le čisto ob vodi je gnala iz vlažne zemlje svoja travi podobna stebela skromna pritlična rastlina. Do nje je tedaj stopil Gospod in legel med njeno bilje; in glej: bilje ga je spoznalo in je pričelo tako naglo rasti, da ga je v trenutku vsega preraslo in prekrilo, da bi ga še lastni Njegovi učenci ne bili mogli najti.

Tako zakrit z visokim biljem je čakal Učenik, da so odšli njegovi zasledovalci in da je na izžgano pokrajino legel prijeten večerni hlad. Tedaj se je Gospod dvignil, se ozrl po gostoljubnem bilju, ki mu je bilo s svojo naglo rastjo pripravilo varno skrivališče, in dejal:

»Ker si me skrilo pred zasledovalci, ki so mi po življenju stregli, bodi znamenje in priča darovanja za poveličanje Sinu človekovega. Prešli bodo časi in narodi, ti pa boš od vekomaj do vekomaj v moji roki kakor žezlo vladarjevo!«

Tedaj je odšel Učenik dalje po svoji poti, a ko je napočil napovedani trenutek in se je izpolnilo sporočilo prerokovo, je zatrepetal v Njegovi roki žezlo kraljevo — cvetno steblo rogozovo, ki ga je bil ob reki Jordanu skril pred zasledovalci. In kjerkoli je upodobljeno trpljenje Njegovo, je upodobljen v Njegovi roki tudi — rogozov cvetni bêt...